

PROPRIETAR-DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

conform regulamen. de a-
plicare a tarifului comer-
cial, categoria V.

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

Foaiete înscrise în Registrul de
publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2-1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foale bisericăscă — Apare în fiecare Sâmbătă

Ierusalime... Ierusalime...

De pe Calvarul învâluit în lumină, glas de inger ne trimite solia izbăvirii: **Hristos a înviat!** Dumnezeu a biruit moartea și iadul. Omul a fost eliberat. Drumul lui e deschis de acum spre slava Cerului! — Minunată solie, dumnezeiască faptă! Cheia de boltă a mântuirii. Centrul de lumină al istoriei. Isvorul a toată bucuria, a tuturor avânturilor și nădejdelor.

Totuși astăzi, în fața mormântului gol de pe Golgota, chiotul de bucurie ne moare pe buze. Știm, credem, înțelegem: **Adevărat a înviat Hristos!** Dar tocmai această certitudine ne cutremură. Invierea ne pare o muștrare. Maestrea biruitoare a Celui înviat ne pare amenințare... E sigur, acum, că „Fiul lui Dumnezeu a fost acesta.” Nu mai încap deci nici o îndoială, că „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele lui nu vor trece.”

„Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, cum adună găina pui săi sub aripi, și nu ai vrut! Iată, vi-se va lăsa casa voastră pustie! (Lc. 13, 34). — Se va împlini, prin urmare, și această osândă înspăimântătoare? Va rămâne casa noastră pustie? Se va prăbuși, oare, toată grandoarea civilizației noastre trușe?”

Căci nu-i greu de înțeles cuvântul Domnului: „Ierusalimul” nu este numai cetatea și neamul ucigașilor lui Dumnezeu — care-și poartă și azi blestemul printre popoare — ci suntem și noi toți, fiecare suflet creștin și toată comunitatea creștinească din vremelnice, cu toată înflorirea ei culturală care a răsărit din pământul evangheliei. Acesta este Ierusalimul Domnului. Pe aceasta a voit el s-o ocrotească sub aripile sale... dar ea nu a voit. Ci l-a respins pe Hristos, l-a alungat din așezările sale strigându-i cu înverșunare: „Nu avem alt împărat decât numai pe Cezarul acestei lumi a păcatului și a morții!”

Înțelegem tragedia și ne cutremurăm. Poate se va lăsa casa noastră pustie... Prăpădul a și început. Inecăm în sânge și prefăcem în scrum orgoliosul turn babilonic pe care l-am înălțat cu trudă de veacuri.

Ori, poate, totuși nu va fi așa. Poate, Domnul vieții nu a fost alungat. Atâta numai: l-au răstignit și l-au așezat în mormânt. Și acum, cu spaima morții în suflet, în întunec, străjuim mormântul și așteptăm învierea! Poate că din această beznă socială va învia Mântuitorul, în sufletele noastre, în așezările noastre, și cu el împreună va trezi la nouă viață lumea și civilizația noastră.

Atunci vom striga iarăși cu jubilara biruinții: **HRISTOS A ÎNVIAT—ADEVĂRAT A ÎNVIAT!**

Să iertăm toate pentru Inviere!

— Gânduri creștinești prilejite de Invierea Domnului —

DUMITRU NEDA

(+) Pe aripile gândului purtat de spusele Scripturii, ne îndreptăm spre Mormântul Sfânt în care se odihnește trupul Răstignitului. Suntem înspre zorii zilei de Sâmbătă. Toată suflarea e ațipită sub apăsarea amintirii încă vii a celor petrecute în după amiaza zilei de

primească harurile, nu s'a stins nici astăzi. Ii întâmpinăm pe toate drumurile vieții și la toate răspântiile. Să nu-i urim, ci mai de grabă să avem milă de ei și de orbirea lor. Și să le arătăm semnele iubirii care-i dorește și pe ei în lumina adevărului izbăvitor. Că vor fi

slujitorii veacului acestuia, ori vor figura ca propovăduitori și apărători a vreunei concepții de viață cu pretenții de spiritualitate mai aleasă decât a altora, puțin importantă. Ostașii, cărturarii, fariseii și arhierii pătimirii lui Hristos se socotiau și ei a fi ceva deosebit, se știau înzestrați cu drepturi speciale și totuși câtă depărtare, Doamne, dela ei și până la adevărata dreptate, lumină, și spiritualitate!

Puterea întunecului e mare. De aceea să cerșim în rugă smerite, dela Părintele lu-

ieri pe Golgota. Chiar și străjerii dormitează lângă stânca ce ascunde rămășițele schingiuite ale Străinului săvârșit din viață în chinuri groaznice.

Dar iată: deodată cutremur mare se face și inger luminos pogoară din ceriu, rostogolind peatra de pe mormânt și spunând femeilor ce tocmai sosiseră cu mirodenii, că s'a sculat Domnul biruind moartea. Străjerii sunt și ei mărturie înmărmurite ale faptului acestuia neîndoelnic și măreț, și cel dintâiu gând ce le străfulgeră prin minți este acesta: să alerge să povestească arhierilor cele întâmplate. Ceeace dâșii și fac cu degrab. Dușmanii lui Hristos rămân însă și în fața minunii acesteia fără pereche inimi reci, impietrite, pline de venin. (Mt. 28, 2-15).

Privirea sufletului creștin se întoarce scârbită de către fețele acre, de fiere, ale vrășmașilor Celui înviat din morții, și se odihnește, încântată, văzând pe Stăpânul vieții, care-i numai lumină și bunătate. E numai bunătate chiar și față de dușmanii săi cei mai înverșunați, cărorora nu pregetă să le trimită acest nou semn de iubire, încercând și pe această cale să le deschidă inimile pentru primirea adevărului. Dumnezeu toate întru înțelepciune le face. Și nu încap îndoială că solia străjerilor își are și ea rostul și tâlcul în înțelepciunea și bunătatea Ziditorului și a Fiului întromenit.

Neamul arhierilor, cărturarilor și fariseilor, cari au aflat de minunea învierii dar fără să vrea să i-se închine și să-i ceară și

minilor, statornicia de a căuta mereu adevărul și tăria de a-l îmbrățișa cu orice risc și de a-l mărturisi fără frică oricând, oriunde și între orice împrejurări. — Pentru noi, Românii uniți, aceasta este porunca zilei. Asemenea căreia este cea de a doua: Să avem înțelegere largă și multă dragoste față de cei ce ne urăsc și ne fac strâmbătate, nouă și adevărului mărturisit de noi. Prilejuri avem nenumărate, și nici nu trebuie să le căutăm, căci sunt destui cari să se îngrijască să nu ducem lipsă din această parte.

Arhierii, vestiți atât de delicat și de discret de Mântuitorul despre învierea sa, pun la cale o minciună grosolană: plătesc pe străjeri și-i învață să spună că pe când dormiau dâșii, au venit ucenicii lui Hristos și l-au furat (Mt. 28, 12-15). — Pilda aceasta n'a rămas nici ea fără imitatori, cum nici răutatea vrășmașilor Domnului n'a pierit fără urmă. Când e vorba de Biserica lui Hristos, se ticlucesc și astăzi minciuni sfruntate cu cel mai sfidător cinism. Rămâi uluit de îndrăzneala cutărui autor de cărți școlare pentru învățământul religios întru a perverti totul spre a suci mințile elevilor; de inconștiența cutărui gazetar întru a improșca persoane sfinte și așezăminte sacre; de tupeul cutărui orator de ocazie întru a face din negru alb și din alb negru.

Care trebuie să fie conduita noastră față de toți și față de toate acestea? Să ne curățim simțirile prin studiu serios și viață harnică,

iertând totul tuturora, ca Hristos cel înviat din morți; dar, în aceeași vreme făcând totul din partea noastră, tot ca Hristos cel înviat din morți, pentru ca rătăciții de bună credință să se întoarcă și rătăcirea să peară!

Misiuni populare. Cu siguranță că va trebui să întregim ulterior catastihul sumar al misiunilor populare ținute în Paresimile acestui an. Incestăm de astădată următoarele:

1. În Arhidieceză a săvârșit operă misionară la *Crăciunelul de jos* pâr. *Iosif Bal*, ieromonah basilian dela Obreja. A ostenit o săptămână întreagă cu vestirea cuvântului în parohia păstorită de pâr. Popeneciu. S'au apropiat de SS. Taine cam 600 suflete. La ascultarea spovedaniilor au dat ajutor și frații preoți Truția din Cisteiu și Anca din Bucerdea grănoasă.

2. În eparhia Maramureșului pâr. *Lazar Sângeorzan* din Rozavlea a ținut sfinte misiuni populare foarte reușite la *Valea Porcului*, toată lumea făcându-și datorințele creștinești în vederea Invierii Domnului. Cu prilejul misiunilor s'a înființat și „Reuniunea Mariană” cu 40 membri; s'au dat diplome și medalii; s'a înființat „Agru” tot cu 40 membri, cărora li s'au dat și cărți de rugăciuni.

3. În filia *Hoteni-Maramureș*, păstorită de pâr. I. Danciu din Giulești, vestitor al cuvântului mântuirii a fost pâr. *Ioan Cudân* din Șoimuș (Jibou). Roadele au fost foarte bogate: 837 spovedanii și împărtășiri. Cu ascultarea mărturisirilor s'au ostenit frații preoți: N. Doros, prot. on.; G. Jurca, Ioan Mihali, Emil Luran și I. Danciu. — Un ortodox, mișcat de harul de sus, a trecut la sf. Unire.

4. Pentru lumea credincioasă din *Baia-mare* a rostit 9 conferințe religioase în catedrală și una (despre „Rolul social al femeii creștine”) în sala festivă a teatrului orașenesc, pâr. *Iosif Bal*, ieromonah basilian dela Obreja. Toate conferințele au fost ascultate de foarte multă lume. Numărul celor ce s'au apropiat de SS. Taine este din cale afară impunător. — Lăudat să fie Domnul pentru toate!

Cuvinte Arhieresti

I. P. S. mitropolit ALEXANDRU ne vestește calea invierii

„Invieria este una dintre celea mai mari taine ale sfintei noastre religii; este minunea la care se referea Isus când Jidovii îi cereau o dovadă a dumnezeieștii sale misiuni (Ioan 2, 18—21); este fapta la care se provocau apostolii în predicarea lor dinaintea Jidovilor și a păgânilor: „Iară de nu a înviat Hristos, zădarnică este propovăduirea noastră, și zădarnică este și credința noastră și ne aflăm și noi mărturii mincinoase alui Dumnezeu” (1 Cor. 15,14 ss). Deci primele și celea mai importante elemente ale prăznirii Invierii din partea noastră ar trebui să fie: o profesiune de *credință* în învățătura lui Hristos, devenită necontestată prin această minune și un sentiment viu de *recunoștință* pentru că am devenit mădulare ale bisericii, spre justificarea și slava căreia a înviat Hristos: „Carele s'a dat pentru păcatele noastre și s'au sculat pentru îndreptarea noastră” (Rom. 4,25).

Magistri în teologie învață, că mărirea de care fu înconjurată firea omenească alui Hristos, a fost o răsplată justă pentru că a suferit în ascultare și cu răbdare durerile și patimile. Isus însuș spusese învățăceilor săi: „Au nu se cădea să pătească Hristos acestea și să între într-o mărirea sa?” (Luca 24,26). Invierea lui Hristos este însă și *chezășia* și *chipul Invierii noastre*, pentru că sf. Pavel spune: „Iară acum Hristos s'au sculat din morți, începătura morților s'au făcut. Că de vreme ce prin om s'a făcut moartea, prin om și invieria morților. Că precum într-o Adam toți mor, așa într-o Hristos toți vor învia” (1 Cor. 15,20-2).

Câtă *mângăere* și câtă *nădejde* în inimile noastre în această zi de sărbătoare! Când suntem cufundați în amintirea dureroasă a prietinelor noastre morți, sau când ne gândim la descompunerea lentă dar fatală a trupu-

rilor noastre, deși păzite cu atâta grije, simțim atunci toată puterea cuvintelor sfântului Pavel: „Și de nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, mai ticăloși decât toți oamenii suntem.” (1 Cor. 15,19). Dar nu este astfel. Așezându-ne toată garanța invierii noastre în cea a lui Hristos, avem motivul cel mai puternic de bucurie și putem spune cu apostolul: samănă-se într-o slăbiciune, scula-se-va într-o nestricăciune; samănă-se într-o nemărire, scula-se-va într-o mărirea, samănă-se într-o slăbiciune, scula-se-va într-o putere; iară când se va îmbrăca stricăciosul acesta într-o nestricăciune, atunci va fi cuvântul cel scris: înghițitu-s'au moartea într-o biruință. Unde este moarte boldul tău unde este iadule biruința ta?” (1 Cor. 15,42 ss. 54 ss).

Invieria mai este și un *model* de a fi imitat în viața noastră de toate zilele. Sf. Pavel a scris că invieria lui Isus Hristos din morți ar trebui să fie chipul invierii noastre din păcat la o *viață spirituală a harului*, sau din moleșală la *zel* în slujba lui Dumnezeu: „Că ne-am îngropat cu el dimpreună prin botez spre moarte, ca precum s'au sculat Hristos din morți prin mărirea Tatălui, așa și noi într-o înnoirea vieții să umblăm” (Romani 6,4)...

P. S. VALERIU TRAIAN al Orăzii arată roadele neascultării de Hristos

...În Pastorală, pe care v'am adresat-o la începutul Sf. Paresimii din anul 1932, v'am arătat, că criza economică-financiară, ce începe atunci a început să apese asupra omenirii este urmarea neascultării omului și a omeniei de poruncile Domnului. Am arătat, că criza economică este consecința firească a crizei sufletești, a lepădării omului de Dumnezeu și este împlinirea amenințării Aceluia care prin Profetul său Ieremia zice: „Ascultați pământule, iată eu aduc peste poporul acesta

Foiața „Unirii”

Hristos anesti—alithos anesti!

Erau sacramentalele cuvinte cu cari se salutau vechii creștini de ziua invierii Domnului: *Hristos a înviat — adevărat a înviat!* Și ce mare bucurie însemnau în toată lumea. Lacrimile desnădejdiei, ale tristeții și tânguirii din săptămâna patimilor se transformaseră în chiote de bucurie; desnădejdea în speranța izbăvirii și jalea 'n veselie.

Că deodată cu *invieria Lui*, lumea s'a *răscumpărat*, s'a *desmeticit din amorțelala veacurilor*, *trezindu-se*: dela moarte la *viață*, *din robie la libertate!*

Cu El și prin El — Dumnezeu-Omul — s'a spart bezna neștiinței, și valul întunericii a fost străfulgerat de lumina fără de prihană a adevărului; s'au împăcat vrășmășiile și s'au conținut urile, cari de acuma — prin frăția de cruce — vor deveni tot atâtea grupuri și grupări de semeni al căror țel este *iubirea*.

Prin El — Nemuritorul — s'a pogorît duhul sfânt pe pământ și insufându-se în omenire, i-a arătat calea adevărului, prin: *iubirea deaproapelui!* Și acuma par'că se mai aud încă... departe... departe... frânturi de melodie, a corului de îngeri ce'n glas

dumnezeesc cântaseră imnul biruinții celei mari: „*Mărire într-o cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace între oameni bună'noire!*”

Doar El — Neînfricatul, a fost primul revoluționar, trimis de Ceriuri ca să lupte în chip de om, contra *obscurantismului*, a *fașitășii* și *fariseismului*, pentru *salvarea omenirii!*

* * *

Născut într-o lume îmbuibată de toate plăcerile, — El, fiul de dulgher — în mijlocul unei împărății atot-puternice, lacomă și agresivă; cu zeități și zei în care nu se mai credea, cu o viață fără scop și lipsită de orice ideal, în mijlocul desnădăjduiților apare — El, Omul-Dumnezeu — și sdruncină până'n temelii uriașa clădire a nemerniciei. Ca după un cutremur uriaș s'a năruit tot ce a fost: fărădelege, păcat, ură și ignoranță, pentru ca pe ruinele lor să răsară: *dreptatea*, *virtutea* și *lumina*.

Robia a dispărut; astăzi libertatea stăpânește; virtușii conduc destinele popoarelor iar flacăra civilizației pătrunde, ca un foc arzător, tot mai adânc și peste tot locul.

— „Cu moartea pre moarte călcând...” a înviat și El trăiește mereu și până la sfârșitul veacurilor va dăinui în omenire, luptând să birue încă și ultimele rămășițe ale întunericii.

Triumful Lui va însemna victoria iu-

birii și adevărata înfrățire a oamenilor. În frângerea Sa, ar readuce: ură, sclăvie, întuneric și moarte!

De aceia lumea de azi, ca și cea de mâine și de totdeauna — mereu — va fi pusă la încercare, cerându-i-se un examen de verificare a sentimentelor ce are spre o direcție sau alta. *Și astăzi stăm în fața unui asemenea examen.* Dela acest examen, dela acest crez și dela aceste tendințe ale omenirii, va depinde *apoi verdictul Judecătorului.*

După ce odată ne-a arătat calea ce trebuie să urmăm, ne-a învățat — prin însăși jertfirea de sine, — cum și în ce fel trebuie să lucrăm, pentru noi și a noastră *fericitare*, nu ne mai rămâne decât *judecata din urmă.*

Ea va fi dreaptă și implacabilă! De aceea *desmeticiți-vă popoare; treziți-vă neamuri și vă iubiți, iar voi vrășmașilor, împăcați-vă* căci: *Hristos a înviat!*

Prof. Gr. Someșan

Inviere sufletească

În grădina lui Iosif din Arimatea, zorile se furișează sfioase printre crengile pomilor. Un joc nedeslușit de umbre și lumini. Adierea vântului primăvăratesc se joacă neastâmpărat printre frunzele pomilor, când șoptindu-le vorbe dulci de primăvărata lor *invierie*

rele, roada răsvăririi lor, pentru că la cuvintele mele nu au luat aminte și legea mea au lăpădat". (Ier. 6, 19). Tot atunci atrăgându-vă atențiunea asupra unei datorii, ce ne este impusă de Domnul, ca din toate câte cu ajutorul Lui le câștigăm și agonisim, să-i dăm și Domnului partea cuvenită Lui și cu această să contribuim fiecare și să ajutăm operele de utilitate publică și de binefacere ale Bisericii. Din cartea adevărilor veșnice și din învățăturile Sfinților Părinți v'am arătat pedepsele, cu cari Domnul sancționează în toate timpurile pe aceia, cari nu ascultă de poruncile Lui. „Și va fi de nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și nu vei păzi și nu vei face toate poruncile Lui, care-ți poruncesc eu ție astăzi, vor veni peste tine toate blestemele. Va trimite peste tine Domnul lipsă și foamete și peire întru toate, unde vei pune mâna ta să faci, până ce te va pierde pe tine și până ce te va sfârși pe tine de grab, pentru răutatea faptelor tale. Va trimite peste tine moarte molipsitoare. Te va bate cu lipsă. Va fi cerul, ce este deasupra capului tău, de aramă și pământul, care este sub tine, de fier. Sămânța multă vei sămăna și puțină vei strânge. Vie vei sădi și o vei lucra, și vin nu vei bea, nici te vei veseli din ea, pentru că o va mânca viermele. Fii și fete vei naște și nu vor fi ai tăi, pentru că vor merge în robie. Și vor veni peste tine toate blestemele aceste și te vor alunga și te vor prinde, pentru că nu ai ascultat glasul Domnului Dumnezeului tău, ca să păzești poruncile și îndreptările lui, câte ți-au poruncit ție" (A doua Lege 28, 15-45). Cuvintele lui Dumnezeu vi le-am citat, cari s'au împlinit întocmai, dacă nu chiar în măsură mai mare. Să ne gândim numai la grozăviile războiului, ce s'a deslănțuit asupra sărmanei omenimi și ale căruia flacări tot mai amenințătoare se ridică, ca să distrugă și să prefacă totul în scrum și în ruină. Nu am ascultat glasul Domnului, de aceea vin asupra noastră toate relele și blestemele. Cuvintele Domnului Vi le-am citat, despre cari scris este: „Ceriul și

pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece" (Marcu 13, 31)...

Venerați Frați și Iubiți Fii! Hristos prin moartea sa de pe Cruce ne-a răscumpărat din robia păcatului, și prin mărirea și strălucita Sa Inviere ne-a deschis tuturor calea către Pacea sa sfântă, pe care o vor putea gusta numai aceia, cari vor fi: „morți păcatului și vii lui Dumnezeu întru Isus Domnul nostru" (Rom. 6, 11), și cari murind păcatului și înviind spre viața dragostei lui Dumnezeu, vor trăi „nu întru aluatul răutății și al viclesugului, ci întru azimele curățeniei și ale adevărului" (I. Cor. 6, 8). Singurul dușman al Păcii este păcatul. Deci nu va fi pace în suflete, în familie, în societate, între neamuri și popoare, până ce acelea sunt în slujba păcatului, a egoismului, a lăcomiei, a urei și a răzbunării și nu în slujba lui Hristos, care precum prin glasul atotputerniciei sale a liniștit valurile turbate ale mării, singur poate, prin glasul poruncilor sale, al moralei sale trăită integral, să liniștească valurile furtunoase ale patimilor, cari au adus asupra noastră fulgerile blestemului Domnului. Să facem, ca precum se risipește fumul, să se risipească și precum se topește ceara de fața focului, așa să piară și să dispară păcatul din sufletele noastre ale tuturor, ca Hristos să poată intra în casele, în familiile noastre, precum și în sufletele tuturor neamurilor și popoarelor; ca stând și rămânând El în mijlocul nostru să ne poată zice și nouă cuvintele sale binecuvântate: Pace vouă!

Vom ajunge la lumină și pace prin Hristos — ne învață P. S. IULIU al Clujului

„Paștile Domnului! Să ne luminăm popoare!” Să ne luminăm popoare. Iată glasul de chemare îndreptat tuturor sufletelor, tuturor neamurilor. De ce au mai mare și mai arzătoare lipsă popoarele, a căror zăre s'a întunecat, decât de lumină?!

Intunecare greu s'a lăsat pe pământ în veacul nostru, care s'a mândrit a se chema veacul luminii. Se cutremură sufletul nostru,

Venerați Frați și Preaiubiți Fii credincioși, de ceace se petrece în lume. Nici când în Istoria omenirii n'a fost o înclăstare mai mare și mai înfricoșată, pe viață și pe moarte, ca aceasta.

S'a deslănțuit, cu adevărat, puterea întunericului. Se pare că moartea vrea să ia biruința în acest ceas al ei. Popoarele au pierdut lumina vieții și în bezna întunericului dau lupta grea cu moartea.

Ingrozită stă lumea întreagă, în deplinul înțeles al cuvântului, și cei ce sunt în focul îngrozitor al luptei și cei ce îngroziți privesc infernala vâlvătaie, apărându-se cu toată grija și încercând să înlăture din răspuneri primejdia dela țara lor. Rânjește satana în fața isprăvii morții.

Dar în această deslănțuire a puterilor iadului și ale morții se ridică chipul de lumină dumnezeiască a Mântuitorului înviat din morți și rostește cuvântul veșnic, ca odinioară pe plaiurile Galileii și ale Iudeii: „Eu sunt lumina lumii, cel ce îmi urmează mie nu umblă în întunecare, ci are lumina vieții. Eu sunt calea, adevărul și viața. Imbie tuturor pace a vieții sale, pacea Invierii sale.

De Domnul s'au lepădat. Căile Lui le-au părăsit și s'a dovedit nebunie înțelepciunea veacului acestuia. Isus Hristos, același ieri, azi și întru toți vecii...

„Pace vouă” a fost cel dintâi cuvânt rostit Apostolilor după învierea Sa; rostit prin ei nouă tuturor. Aceasta ne-o imbie și azi, nouă și lumii întregi și ne chiamă la viață nouă: *Învățați-vă dela mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre*.”

Pentru a ieși din puterea morții la lumina vieții, trebuie să ne întorcem la calea cea dreaptă, împărătească a lui Hristos; la adevărul cuvintelor lui, care dacă cerul și pământul vor trece, ele nu vor trece, și la dreptatea lui, care este dreptate în veac. —

Să ieșim din fărâdelegi, pentru că nu este pace celui fărâdelege, fie el singuratec, fie familie, fie neam întreg.

Puterea noastră, popor blând și credincios, aceasta a fost: cuvântul Domnului și drep-

când, tainic, în ondulări odihnitoare și sfielnice, înconjoară mormântul nu demult închis a Aceluia a cărei înviere o așteaptă.

S'a trezit de noapte. A alergat neobosit din frunză 'n frunză și din floare în floare, trezind pe toate, ca să fie martorii învierii Aceluia, care a împodobit cu ele țarinele și a îmbalsamat cu mirosul lor natura.

În lumina palidă a dimineții, grădina lui Iosif a cântat primul imn lui Hristos cel înviat. În susurul frunzelor se zude: „Hristos a înviat”, iar florile închinându-se voioase răspund: „Adevărat a înviat.” O păsărică transmite același adevăr unei priveghetori, care de pe o ramură subțire, în triluri argintii confirmă: „Adevărat a înviat.”

Au trecut ani de atunci... Creștinii spun și ei, an de an, la acest mare praznic același adevăr. Nu știu de ce nu sună aceste cuvinte ca altădată! De ce nu-și zic și azi creștinii „fraților” și să se îmbrățișeze cu dragoste creștinească „iertând unii altora” nu numai în cântecul bisericesc, ci și în viață! De ce? Pentru că simbolul învierii Domnului nu mai este înțeles; pentru că, s-a uitat că prăznuirea Invierii, numai cu suflet înviat se poate face.

În el să învieze cu glorie și mărire Fiul celui Preainalt. Numai sufletul înviat în Hristos din moarte și din întunecatul mormântului păcatelor, poate să mărturisească: „Hristos a înviat.”

De șapte săptămâni, crainicii învierii lui Hristos — preoții, — cu trudnică muncă pregătesc poporul credincios de înviere. Cu dumnezeiască dragoste, pregătesc sute de haine albe sufletești pentru Inviere. Asta e bucuria lor: să-și vadă parohia înviată sufletește și astfel să primească pe Hristos cu cuvintele:

„Cântări de laudă 'nălțăm,

Noi Ție, Unuia.

Primindu-L cu psalmi și cu ramuri,

Plecați-vă neamuri

Cântând, Aleluia!”

(Eminescu).

Și câți nu-i înțeleg! Câți nu rămân reci și razele Invierii nu-i încălzesc! Sufletele pustii și pierdute în negurile rătăcitoare a păcatelor. Sărmane suflete! Când veți învia?

Și câți sunt de aceștia, pe care „Intunecatul ce s'a făcut peste tot pământul” în Vinerea Mare, îi mai stăpânește încă. Pe unii întunecatul îndoielii; pe alții a urii și zavistiei, a neascultării și minții pătimase. Preoții le strigă, treziți-vă: „Hristos a înviat.”!

Umbrele mormntelor se clatină. Sub glia umedă de mustul primăverii, morții noștri se adună în cete nenumărate: cei de ieri, de an și de sute de ani. Cei săvârșiți în nădejdea învierii de apoi, din cimitirele din coaste și margini de sat, strigă cu glasuri din altă lume: „Hristos a înviat” și glasurile zboară peste sat și din alt cimitir, alții răspund: „Adevă-

rat a înviat”, ca apoi, unindu-și glasurile într'un cor de milioane să continue cântarea... „Și celor din morminte, vieață dăruindu-le.”

Preot a lui Hristos, din trudită vieață pastorală, simți bucuria Invierii? Auzi cum sună clopotele de înviere? Vibrante și adânci; limpezi și pătrunzătoare până în străfunduri de văi și dealuri, până în adâncimi de suflete. Cântă învierea lui Hristos. Cântă și tu. E singura ta nădejde și răsplată, pentru tot ce ai lucrat și suferit în vieață: nădejdea învierii tale și răsplata vieții de veci. Uită toate. E ziua de Paști... Inviează și tu cu noi puteri de muncă și răbdare, cu nouă înviere sufletească.

E soare cald și primăvară: în natură și în suflete. „Hristos a înviat.”!

Pr. I. Man

„Din comorile școlii noastre”

E vorba de școlile Blajului, care ascund într-adevăr comori sufletești mai multe decât oricare altă școală românească. „Mădite”, revista vioale și simpatică pe care o scoate, acum în al treilea an, sub conducerea Păr. prof. Eugen Bucur, societatea de lectură „Timotei Cipariu” a elevilor dela liceul „Sf. Vasile” din Blaj, merită toată lauda pentru stăruința cu care caută să desgroape — prin condeiele sprintene ale elevilor înșiși — această moștenire spirituală, în care cresc și pe care sunt chemați s'o ducă și s'o valori-

tatea lui. Credința în Dumnezeu, credința vie a faptelor creștinești. Omenia, iubiți credincioși. Acest popor a știut, ce este omenia. Oameni întregi, au fost sănătoși în sănătatea sufletului lor luminat și puternici pe cărarea veacurilor, în vremuri nespuse de grele, pentru că simțiau aproape pe Dumnezeu: îl simțiau în sufletul lor. — Unde vom căuta mântuire în aceste ceasuri de primejdie, dacă nu pe aceeași cale a vieții, pe calea credinței părinților, a credinței faptelor lor creștinești și a omeniei. La izvorul vieții Hristos.

Inviați cu toții la nouă viață, cu inimă curată și suflet drept!...

P. S. ALEXANDRU al Maramureșului arată că Hristos va liniști furtuna vremii noastre

...La salutarea „Hristos a înviat“, noi răspundem cu hotărâre „Adevărat a înviat!“. Nu mai suntem „muieri mironosițe“ și dacă am mâncat și noi azi — după cântarea bisericii — „cu mâncare de noapte“, nu am venit aici cu miruri spre a unge trupul Domnului, ci pentruca „în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului și să vedem pe Hristos, soarele dreptății“, tuturor viață răsărind.“

Gândul acesta, al dreptății a cărei „soare“ este Hristos, stăpânește azi, într-o măsură deosebită și am putea spune că chiar mai mult decât oricând, lumea întreagă. Scos în lumină de fulgerile războiului — care în loc să se potolească, se întinde într-una —, gândul acesta al „dreptății“, care flutură pe buzele ambelor tabere, încleștate în lupta năpraznică pe viață și moarte, începe a se adânci tot mai mult și din ciocnirea tălmăcitorilor ce i-se dau se limpezește tot mai deplin adevărul, că dreptatea, socotită, de toți cei în luptă, de partea lor, nu se află decât la Celce atât de nimerit se numește „soarele dreptății“, Hristos. Că ce va mai fi, nu se știe înainte, dar una e sigur — și sporesc mereu în lume glasurile cari ospun cu tărie —, că pacea dreaptă și statornică nu va putea fi atinsă decât pe temeiul dreptății creștine, al

adevărurilor nestrămutate cuprinse în legea vestită de Mântuitorul, sigilată prin sângele său de pe Cruce și întărită, cu putere pentru toate vremile, prin minunata sa înviere.

Cel mai autorizat cuvânt în această direcție este desigur acela al Sf. Părinte al Romei, Papa Pius al XII-lea, care mereu se ridică pentru a arăta lumii întregi calea ce trebuie urmată și care singură poate pune capăt măcelului și poate așeza temelia traică a păcii de mâine. Glasul lui razimă pe vorba sfântă a Bibliei ce spune răspicat că „altă temelie nime nu poate pune, afară de ceea ce este pusă, care este Isus Hristos“ (1 Cor. 3, 11); dar razimă și pe experiența de veacuri a zădărnirii tuturor încercărilor de a se face, pe alte temeuri, rânduială în lume. În acest înțeles a grăit Sf. Părinte și acum de curând, la Paștile bisericii apusene, când, tălmăcind taina învierii, a stăruit cu putere asupra înoirii miraculoase aduse în lume de legea dumnezească a creștinătății. Continuând cerea apoi tuturor că „precum s'a sculat Hristos din morți prin mărirea Tatălui așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții“ (Rom. 6, 4), și „lepădând necurăția și poftele lumești, cu trezvie, cu dreptate și cu evlavie să trăim în lumea aceasta“ (Tit. 2, 12). În felul acesta se pot birui „stăpâniile întunericului veacului adestuia“ (Ef. 6, 12), ajungându-se ca toți să se pătrundă, în cele din urmă, de adevărul că „ceice viază, să nu mai vieze șieși, ci Celuice a murit și a înviat pentru ei“ (2 Cor. 5, 15)...

Decât această parte a indemnurilor de Paști ale Sf. Părinte, este însă mai însemnată, pentru vremile de azi, partea referitoare la înnoirea ce taina învierii și puterea ce țășnește dintr'însa trebuie să aducă binelui obștesc, legăturilor dintre osebitele neamuri ale pământului, cari toate au fost răscumpărate pe aceeași cruce de pe Golgota și cari toate au drept la viață, în măsura în care știu să se potrivească gândurilor lui Dumnezeu pentru oameni. Truda și osteneala oamenilor, mintea și averea lor, menite să le facă viața mereu mai ușoară, sunt puse azi,

aproape fără excepție, în slujba războiului a armelor lui ucigătoare...

Drept încheiere, acest cuvânt al Sf. Părinte — primit cu aprobare și însuflețire nu numai de fiii săi duhovnicești, ci de toți care vreau cu adevărat ca dreptatea să stăpânească în lume — chiamă pe toți la Hristos singurul în stare să potolească valurile înfrânte ale vrajbei cumplite din lume. „Celce a potolit vântul și valurile... poate îmblânda spune Sf. Părinte, și inimile oamenilor și poate face, ca — aranjându-se, nu cu puterea, ci de bună voie, după normele adevărului, ale dreptății și iubirii, legăturile dintre popoare — săbiile să fie coborâte și mânilor, lipsite de arme, să se strângă din nou în semn de înțelegere și prietenie“...

Despre minunea harului suprafiresc — din învățătura P. S. IOAN al Lugojului

[...] Invierea Domnului e luminată nu numai în ce privește bucuria ce o simte sufletul nostru, că după Vinerea Patimilor și după îngroparea Domnului Isus iese cu trupul, — căci nici Dumnezeu nu moare, nici sufletul omenesc al lui Isus — iese mai frumos mai zdravăn, de Jidovilor nici măcar nu le mai trece prin cap să încerce ceva ca să-l omoare din nou, ori măcar să-l împiedice a mai predica și să mai facă minuni. Dar mai e mare bucurie pentru ceea ce primim noi dela acest Cuvânt al lui Dumnezeu, Care a venit la noi. Ne spune doar Ioan Evanghelistul: „Iar la câți L-au primit le-a dat putere să fie fiii ai lui Dumnezeu, celor care cred în numele Lui: cari nu din sânge, nici din voie trupească, nici din voie bărbătească ci dela Dumnezeu s'au născut“ (v. 12. 13). Această vrednicie de „fii ai lui Dumnezeu“ nu o avem că doar ni s'ar cădea, cum avem firea omenească dela părinți; nu este numai o decorație oarecare, prin care ți-se recunoaște o vrednicie, ori ți-se dă un rang; e ceva mai mult: „putere“. Decorația și titlul unui rang nu te face nici mai înțelept, nici mai învățat, nici mai bun, nici mai fericit

fiice în viața comunității românești toți aceia cari vreau să merite cu adevărat titlul de onoare: „elev al Blajului“. — Din aceste strădăni face parte articolul al 9-lea, despre „Tablourile absolvenților“, pe care-l scrie elevul de cl. VII Grigore Pop-Câmpeanu, în numărul din Ianuarie-Februarie 1940 al revistei. E vorba de tablourile care împodobesc coridorul vechiu, dinspre catedrală, al liceului, înfățișând seriile de promoții cari au ieșit an de an din acest așezământ de lumină, începând cu anul școlar 1887-88 (pe cele mai vechi liceu nu le are). — O simplă trecere în revistă a lor este un colț de istorie și de amintiri. Spicuim din articol câteva fragmente. Aceia dintre cititorii noștri cari au fost și ei elevi ai acestui liceu, își vor aminti, astfel, anii minunați de ucenici ai slovei petrecuți între bătrânele ziduri dela Blaj și vor trăi din nou avânturile și perspectivele generoase cu care au pornit de aici pe cărările spinoase ale vieții.

...Pe fiecare tablou este câte o deviză. Devizele exprimau un gând, o idee, de care elevii erau pătrunși și pe care alegându-și-o în tinerețe, voiau să le fie călăuză în viață, luptând pentru isbândirea ei. — Notez câteva dintre aceste devize:

Pe tabloul absolvenților din 1888 este deviza:

*Prin școală la lumină,
Prin lumină la unire,
Prin unire la tărie și mărire.*

Pe tabloul din 1894-95 deviza este: „Venin vom lua, în foc ne vom scâlda pentru idealul național“.

Absolvenții din anul școlar 1902-3 au

scris pe tablou: „Vir in discrimine apparet“.

Patru tablouri (1903-4, 1908-9, 1911-12, 1921-22) poartă deviza:

*O luptă-i viața, deci te luptă,
Cu dragoste de ea, cu dor,
Oricare-ar fi sfârșitul luptei,
Să stai luptând, căci ești dator. (Coșbuc).*

Tabloul din 1904-5 are inscripția:

Avem un vis neîmplinit

— Copil al suferinții —

De jalea lui ne-au răposat

Și moșii și părinții. (Goga).

Alte devize sunt:

Pe tablourile din 1906-7 și 1909-10:

*Cu vesele glasuri de tinere firi,
Cuprinși de-amintirea străbunei măriri,
Spre soare ni-e gândul și mergem spre el,
Lumina ni-e ținta și binele'n țel.*

Trălască-ne țara și neamul!

Pe cel din 1912-13:

*Altarul de jertfă a națiunii vom fi,
Și sufletul neamului nostru! (Coșbuc)*

Pe cel din 1914-15:

*Lumina ne este adevărul,
Imboldul: iubirea, iar
Scopul: fericirea neamului românesc.*
(I. Maiorescu).

Tabloul din 1922-23 are ca deviză: Fă-ți datoria oricând, totdeauna va fi cineva care să te vabă: tu însuși. (N. Iorga).

Absolvenții din 1923-24 scriu pe tablou:

*Vom răsădi viață românească
Pe plaiurile unde cresc azi spini,
Vom împleți în aur viitorul*

Acestei țări călcați de străini. (I. Ilieșiu)

Tabloul din 1925-26 poartă inscripția:

*Sus prin brațe și idee,
Sus prin muncă și avânt,
S'arătăm la toată lumea
Cum că neamul nostru are
Țintă sfântă pe pământ.*

Ultimul tablou, din 1938-39, poartă ca deviză cuvintele Majestății Sale Regele Carol al II-lea: „Să păstrăm în toate, tinerețea și entuziasmul sufletesc, singurele îndemnuri la înfăptuirea marilor realizări“.

Unele din aceste devize, pe vremea regimului maghiar, au dat loc la multe neplăceri. De remarcat este în privința aceasta tabloul „maturizanților“ din 1895, care are deviza: „Venin vom lua, în foc ne vom scâlda pentru idealul național“.

Elevii trecuseră peste examenul de clasă și examenul scripturistic de maturitate în cursul lunii Maiu, rămânând ca oralul să-l dea către sfârșitul lunii Iunie.

Pe la mijlocul lui Iunie, primesc tablourile făcute de fotograful Kató din Cluj. Unul dintre elevi, Tiberiu Brediceanu, fiul marele luptător Coriolan Brediceanu, îl trimite acasă la Lugoj, la părinți. Aceștia îl dau unui negustor să-l așeze în ramă. Negustorul, mândru

nsușirea de fiu de suflet sau adoptiv al lui Dumnezeu îl face pe om și mai înțelept, și mai învățat, și mai bun, și mai fericit. Ea îl îndărează la o vrednicie foarte înaltă, cum am văzut, foarte folositoare, cu ajutorul darului sfințitor, care îl face om nou, făptură nouă (I Cor. 5, 17), dând o viață nouă sufletului. **Jitavi-vă**, ce deosebire mare este între un om sălbatec și altul altoit. La cel altoit răzurile sunt mai mari, florile mai frumoase, răzurile mai gustoase și mai de preț; chiar răzurile mai gustoase și mai de preț; chiar răzurile mai gustoase și mai de preț. Așa este și cu creștinul, în sufletul căruia este și lucrează darul sfinților al lui Dumnezeu: mintea îi este mult mai limpede, învățătura lui mai bună și mai sigură, vorbele lui mai înțelepte, voința mai nobilă, dorințele, și chiar gândurile lui sunt nobile, și-i fac cinste; iar faptele lui atâta prețuesc, încât îi dobândesc pentru vecie fericirea dumnezească.

Acest dar sfințitor nu se dă numai la răzura, cum se dau decorațiile, ori rangurile, și se dă tuturor oamenilor, din toată lumea bogăți, ori săraci; învățați, ori fără carte; oameni mari, ori slugi de rând, cerându-li-se în singur lucru: să primească credința lui Iisus, și să trăiască după poruncile ei.

Pentru acest scop a venit în lume Fiul lui Dumnezeu și Și-a luat trup omenesc, răstignit și aici tot Dumnezeu adevărat, „plin de dar și de adevăr... Și din plinirea Lui noi oți am primit, dar peste dar“ (V. 12. 16), tot mai multe și mai mari ajutoare, cari ne fac să ne câștigăm fericirea...

„Reuniunea de misiuni“ a eparhiei Lugoj. Ultimul număr al „Curierului Creștin“, publică raportul general al acestei importante organizațiuni, pe anul 1939. — În ciuda vremurilor neprielnice, asociațiunea a desfășurat o lăudabilă activitate în câmpul înviorării sufletului a multămintor. S'au ținut misiuni sfinte arhierale în 6 parohii, în care s'au rostit 2 predici, înregistrându-se 3461 cuminecări. De asemenea s'au ținut 11 misiuni „sinodale“, cu 59 predici și 2558 cuminecări. Reuniunea are o avere de 77.022 lei.

le execuție, îl expune, incadrat gata, în viziună. Pe stradă trecu tocmai Putnok Miklos, directorul liceului de stat din Lugoj.

A doua zi isprava maturizanților blăjeni cunoscută la Budapesta, la Minister. — Ministrul de atunci al Cultelor și Instrucțiunii publice dela Budapesta, Wlassich, trimite imediat Mitropolitului Mihaly din Blaj o adresă (Nr. 1319) cu data de 11 Iunie 1895, în care pune:

„Am primit aviz oficial, că elevii liceului din Blaj cari se pregătesc pentru examenul de maturitate din acest an, dimpreună cu profesorul lor de clasă Ciriac B. Groze, s'au fotografiat în grup la fotograficul Iosif Kató din Lugoj și pe fotografie au tipărit următoarea descripție: „Venim vom lua, în foc ne vom călca pentru idealul național. Maturisanții în anul 1895, Blaj“. Deoarece aplicarea acestei devize pe grupul de fotografii pregătit a amintire, date fiind agitațiunile lăpăte între români în timpul din urmă, nu poate avea înțeles, decât că numitul profesor și elevii consideră poporul român asuprit în patria noastră și prin urmare iau asupra lor, în chip de juruință, obligamentul de a lupta împotriva tatălui asupritor, și de altă parte de a agita și îndobândi o a unei tendințe potrivnice statului, și după motivul cercetării disciplinare conținut un fapt politic, am emis de Comisar

Cruciada păcii

Sfântul Părinte ne chiamă la rugă nouă și fierbinte pentru pacea lumii

Oamenii au făcut războiul — pacea e la Dumnezeu. Răutatea noastră numai mila Lui o poate birui — Prin rugă fierbinte trebuie să stoarcem cerului această mare milă a păcii. Toți împreună. Toate popoarele să cadă deodată la tronul împăratului păcii. — În frunte, legiunile nevinovăției: șiregurile candido de copii fără prihană! — S'o facem acuma, în toată luna Mai, care în Biserica latină este închinată Preacuratei Fecioare Maria, mijlocitoarea bună a tuturor harurilor și milelor cerești.

Deși după ritul oriental luna Preacuratei este August, apelul Sfântului Părinte ne sună și nouă. Sună tuturor creștinilor, și tuturor celor ce cred în Dumnezeuul păcii. Fiindcă năpasta ne învâluie pe toți și pacea o dorim cu toții. Cu toții deci, întreaga familie umană, trebuie să ne înfrățim în rugăciune stăruitoare și caldă.

Suntem siguri că Biserica noastră va da bucuroasă ascultare nobilei chemări a Sfântului Părinte și credem că se va organiza sistematic, în toate bisericile noastre mari și mici, cruciada de rugăciune pe care o preconizează PIUS XII, în scrisoarea adresată, la 15 Aprilie 1940, Cardinalului Secretar de Stat Maglione — și prin el lumii întregi — pe care o publicăm aici în traducere românească:

„Anul trecut, când nori grei întunecaseră cerul și zângănit de arme prevestitor de războaie ținea lumea sub cumplite spaime, Noi, care împărtășim cu suflet părintesc durerile și îngrijorările fiilor, ți-am fost trimis o scrisoare (Epist. Quandoquidem, din 20 Aprilie 1939) în care îndemnam, prin Tine, pe toți creștinii, ca în apropiata lună Mai să verse rugăciuni fierbinți către marea Mamă a lui Dumnezeu cerând ca ea, mama noastră bună, să îmbuneze pe Fiul său greu ofensat de atâtea păcate și fărădelegi, pentruca mila Lui să îmblânzească inimile și să împace după dreptate interesele contranstante, și astfel să restabilească pacea între popoare.

Astăzi, când lucrurile s'au întors în spre rău, când războiul a izbucnit pricinuind deja pagube și dureri imense, nu Ne putem răbda

de a nu conjura din nou, cu toată stăruința, pe toți fiii Noștri de pe fața pământului, ca în această lună Mai ce se apropie, care este închinată Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, să alerge în fiecare zi la altarele ei și să înalțe rugăciuni fierbinți pentru pace.

Toată lumea știe că Noi, chiar dela începutul războiului, nimic n-au lăsat neîncercat, ci am făcut tot ce Ne-a stat în putință — prin documente și rugăciuni publice, prin convorbiri și tratative diverse — pentru a restabili pacea și concordia, care trebuie întemeiată pe dreptate și desăvârșită prin iubire frățescă. Tu mai ales, Iubite Fiule al Nostru, care Ne ajuți atât de aproape în guvernarea Bisericii universale și ai cu Noi raporturi atât de strânse, știi preabine că suntem atât de copleșiți de durerile și de grijile popoarelor în luptă, încât putem repeta și Ne putem aplica Nouă cuvintele Apostolului Pavel: „Cine e neputincios și eu să nu fiu neputincios?“ (2 Cor. II, 29). Și nu numai pentru groaznicele rele ce cad peste neamurile încăerate în război Ni se umple inima de întristare adâncă, ci și pentru primejdii ce se ridică tot amenințătoare și peste celelalte națiuni. — Deși, precum am spus, nimic n-am întrelăsat din ceea ce putere omenească și minte omenească putea face pentru a îndepărta acest cumul al relelor tuturor, totuși suprema nădejde Ni o punem în Acela, care singur le poate face toate, care ține pământul în palmele mâinilor sale, în mâinile căruia sunt și destinele popoarelor și dorințele celor ce cârmuesc țările. Dorim, prin urmare, ca toți credincioșii să-și împletească rugăciunile lor cu ale Noastre, pentruca Dumnezeuul milelor cu un gest atotputernic să pună capăt cât mai în grabă acestei furtuni îngrozitoare.

Dar fiindcă — precum ne asigură sf. Bernard — „aesta este voința Lui (Dumnezeu),

Ministerial, care va controla cercetarea, pe procurorul Tribunalului Regesc din Alba-Iulia, Csiky Ladislau“.

Incepe ancheta. — Timp de 3 zile s'au perândat cu toții, ca să lămurească intrucât e vinovat profesorul Groze și ce aveau a înțelege sub „idealul național“. A răspuns fiecare după cum îl tăia capul, unii verce, alții mai răsucindu-o. — Unul aducea „idealul național“ în legătură cu afirmarea poporului românesc în „concertul european“.

Ancheta nu l-a putut scoate vinovat pe profesorul Groze, decât în parte, dovedindu-se că nu știuse nimic despre inscripția maturizanților. — Toată vina o luă asupra lui unul din colegi, care a și fost declarat de vinovat principal. Inșă la fel cu el primiseră aceeași pedeapsă încă 13 inși... — Profesorul Groze a primit o „admonițiune de Gradul I“, fiindcă nu s'a interesat de deviza ce avea să fie scrisă pe tablou, și că văzându-o nu a înaintat imediat cazul direcțiunii liceului.

Dintre elevi, 14 inși au fost eliminați dela liceul din Blaj și aceștia cu multă greutate și-au putut exopera îngăduința de a trece examenul oral în luna Decembrie, la liceul din Năsăud.

Opinia publică s'a ocupat mult de cazul maturizanților. Astfel „Unirea“ din Blaj le-a luat apărarea în două articole de fond, anonime (Dr. Aug. Bunea), în Nr. 25 din 22 Iunie 1895 și în Nr. 26 din 28 Iunie al aceluiași an.

În ziarul său de însemnări particulare, care se găsește la Biblioteca Centrală, Mitropolitul Mihaly iarăș se ocupă de acest caz. Și-apoi toate ziarele din acel timp au dat o deosebită importanță cazului dela Blaj.

Intre cei 14 eliminați a fost și Il. Sa Dr. Victor Macaveiu, vicarul Sf. Mitropolii din Blaj.

Cu toți, în cap de iarnă, pe o zăpadă enormă iau drumul Năsăudului. Aici, în ziua de sf. Nicolae, după amiază, la 18 Decembrie 1895, începe examenul oral. Trei inși trec cu eminență, 3 cu bine, 3 cu suficient, iar 3 sunt respinși*)

Iată lista celor cari în 1895 jurau să ia venin și să se scaldă în foc pentru idealul național: Victor Blașianu, Alex. Precup, Al. A. Moldovanu, Victor Macaveiu, Aug. Marcu, Ioan Matei, Eug. Pantea, Aur. Rusu, Nic. Galea, Ioan Suci, Grig. Manoilă, I. Sâmbotianu, Eug. Ghebne, Oct. Tăslăuanu, Ioan Pascu, Tiberiu Brediceanu, Mih. Măcelariu, Iuliu Băieș, Ioan Mărginean, Valeriu Pop, Vasile Micu, Victor Fodor, Sim. Moldovan, Ioan R. Chirilă, Aurel P. Papiu, Iuliu Veșeanu, Val. Sassebeși, Toma Vasinca, Alex. Munteanu, Wilh. Șorban, Samoil Steriu, Eugeniu Șimonca.

*) România Nouă, Sept. 1935: „Din cele trecute vremi“. Elevii Blajului. — Amintiri vechi — de: Un contimporan.

ca noi toate să le primim prin Maria" (Sermo in Nativ. B. M. V.), la Maria să alerge cu toții, la altarele ei sfinte să verse lacrimi și rugăciuni, acolo să-și ducă durerile, dela ea să ceară alinare și mângăere. Ceeace au făcut totdeauna strămoșii noștri, cum arată istoria, în vremurile de încercare și restriște, și totdeauna cu atâta belșug de roadă — să nu pregetăm a face și noi acum, în acest pericol cumplit, mergând cu credință pe urmele lor. Căci atâta e de puternică Preacurata Fecioară la Dumnezeu și la Fiul ei ununlăscut, încât tot celce ară nevoe de ajutor și nu aleargă la ea este — după cum cântă Alighieri — ca și cel ce urea să sboare fără aripi. (Cfr. Divina Comm. Par. 33, 13—15). Ea este doar puternica Maică a lui Dumnezeu, și în același timp preabuna și preaiubitoarea Mamă a noastră; chiar de aceea trebuie să ne fie drag a alerga sub scutul și la ajutorul ei, încrezându-ne deplin în bunătatea ei de mamă.

In chip deosebit dorim, Iubite Fiule, ca în această lună apropiată, mulțimi candidide de băieți și fetițe să umplă din nou templele Preacuratei și să ceară, prin mijlocirea ei, vremuri de pace dela Domnul pentru toate neamurile pământului. Să se adune în fiecare zi la altarul Maicii Preacurate, să cadă în genunchi, să-și înalțe mâinile spre rugă, oferindu-i împreună cu ruga flori, — flori fiind ei înșiși în mistica răsadniță a Bisericii. Punem mare speranță în rugăciunile acelorora a căror „ingeri ...văd pururea fața Tatălui" (Mt. 18, 10), în a căror față se oglindește nevinovăția, și în ai căror ochi văi pare a străluci ceva din luminile cerului. Știm că Mântuitorul îi iubește în chip special, și Preasfânta lui Mamă are pentru ei o dragoste mai duioasă; știm că rugăciunile inocenților pătrund în ceruri, desarmează justiția divină, și dobândesc pentru sine și pentru alții bogăție de daruri cerești. — Prinzându-se deci ei, cu toții, ca la un sfânt concurs al rugăciunii, să nu înceteze a cere cu stăruință mereu înnoită împlinirea marelui dorinți, aducându-și aminte de promisiunea Mântuitorului: „Cereți și vi se va da; căutați, și veți afla; bateți, și vi se va deschide" (Mat. 7, 7; Lc. 11, 9).

Facă preaînduratul Dumnezeu, întors spre milostivire de atâtea glasuri rugătoare ale copiilor nevinovați mai ales, ca liniștindu-se și unindu-se sufletele în frățească iubire și restabilindu-se dreapta și liniștita ordine a lucrurilor, să se arate cât mai curând curcubeul păcii și vremuri mai fericite să răsară pentru tot neamul omenesc.

Iar tu, Iubite Fiu al Nostru, să aduci aceste dorinți și îndemnuri ale Noastre, cum vei crede mai potrivit, la cunoștința tuturor, în primul rând Sfinților Păstori ai sufletelor de pe întregul glob, cari s'au dovedit totdeauna atât de devotați voinței Noastre și despre al căror zel pastoral avem deja atâtea dovezi felurite.

Și până atunci, drept garanție a darurilor divine și mărturie a părinteștei Noastre bunevoini, Ție Iubitul Nostru Fiu, precum și tuturor celor ce vor da cu bucurie ascultare acestui îndemn al Nostru, și în chip deosebit legiunilor dragi de copii, Vă împărtășim în Domnul, cu dragă inimă, Binecuvântarea Apostolică.

Fața preotului. Privirea, fața, este în anumită măsură oglinda sufletului. La preot ca și la toți ceilalți muritori. Fisiognomia nu este cu totul lipsită de temeii. — Este, în tot cazul, semnificativă și instructivă scrisoarea trimisă de un mirean american unei reviste

catolice din America, pe care o reproduce „Schönere Zukunft" în numărul său din 14 Aprilie c. Iată textul:

„Constat mereu, cu mirare și cu durere, că în marea publicitate se vorbește mult mai bucuros despre greșelile clerului catolic decât despre virtuțile lui ascunse. Eu dimpotrivă cred, că preoțimea este cea mai frumoasă »reclamă« pe care Biserica catolică o poate prezenta lumii care nu o cunoaște. — Intr'o seară de vară dogoritoare, stăteam în holul teatrului Capitol din New-York. Era o îngheșuală așa de mare, încât nu vedeai cât ajungea privirea decât fețe de oameni. Cele mai multe din aceste fețe aparțineau tipului obișnuit pe Broadway (marea stradă a distracțiilor din New York): mondene, șterse, dure, fără expresie. Deodată însă am zărit o altă față. Era a unui om tinăr, abia ieșit din copilărie. Avea ochi de o strălucire minunată. Și râdea. Din privirea lui grăia atâta curărenie și neîntinare, încât mi-am zis: »Numai un preot poate avea astfel de ochi«. Eram atât de convins de acel lucru, încât m'am decis să-mi câștig cu orice preț certitudine. M'am sbătut deci prin această mulțime îngrozitor de îngheșuită și asudată. Aș fi făcut prinsoare cu oricine că acolo, sub acei ochi care purtau în ei pe Dumnezeu, sub acel zâmbet carea avea în el pe Dumnezeu, sub acea falcă de granit se găsește un colar roman! Nici odată în viața mea n'am fost mai mândru, decât atunci când, în sfârșit, am ajuns în fața tinărului... preot! A-l fi descoperit, îmi părea cea mai frumoasă faptă a vieții mele. Stam în fața lui și i-am zâmbit ca unui vechiu cunoscut. Dar el nu m'a observat».

Americanul care face aceste constatări este un necatolic!

Mai aproape de Dumnezeu!

Trăim zile grele. Putem spune, fără teama de a greși, cele mai grele din câte au trecut până azi dela războiul încheiat în 1918. Așteptăm în fiecare zi cu înfrigurare comunicatele agențiilor de informațiuni, cu veștile surprinzătoare din țările în cari s'ă încins din nou vâlvătaia războiului și respirăm ușurați când constatăm că, deocamdată, s'a ferit din calea noastră primejdia amenințătoare. Dar oare până când? Cine ar putea spune? Căci situația se poate schimba din zi în zi, din ceas în ceas! Dacă ne-a cruțat până acum războiul armelor, simțim în schimb, cu toată intensitatea lui, acel „război al nervilor" de care e stăpânit întreg continentul nostru aproape de doi ani.

În mijlocul relelor ce-l amenință, instinctul de conservare îl silește pe om să caute sprijinul ce-i lipsește, în lumea naturală și în cea supranaturală. Nu e mirare deci că în vremuri de restriște, ca și cele de acum, omenirea recurge mai mult decât altădată la mângăierile credinței, caută mai mult să se apropie de Dumnezeu.

Cu toate acestea experiența ne arată că există și o abatere dela această regulă. Cei cari cercetează regulat biserica în Dumineci și sărbători au putut constata, că în lumea intelectualilor orășeni numărul bărbaților cari dau ascultare poruncii bisericesti de a asista la liturgie este cu mult mai mic decât al femeilor. S'ar putea spune că proporția este de unul la cinci, socotind în partea bărbaților și pe aceia cari sunt un fel de populație flotanță, deoarece intră în biserică, numai ca să facă act de prezență. O excepție formează

sărbătorile naționale cu Tedeum-urile lor, cari funcționarii de stat sunt obligați să asiste. Interesant e însă de constatat faptul că, dela sărbătoarea națională coincide cu cea religioasă, când Tedeum-ul se oficiază de obicei la sfârșitul liturghiei, funcționarii asistă numai la Tedeum, ca și cum Liturghia nu le-ar fi lipsi la nimic.

Dacă facem abstracție dela aceste apariții ocazionale, precum și de sărbătorile mari: Crăciunul, Paștile și Rusaliile, în care merge la biserică numai din tradiție ori pentru lipsa de distracție, intelectualul român rareori abate la liturghia din Dumineci și sărbătorile Motivele? Câte și mai câte! Mai întâi, ocaziunea. Trebuie să primească pacienți, copii, enți, poșta, etc. Toate acestea însă nu sunt atât de importante încât să nu poată fi amânate când e vorba de a lua parte la o vânătoare, în stil mai mic sau mai mare, cu litregul alaiu recerut unei astfel de întreprinderi. De, ce să facă bietul om? După murgrea a unei săptămâni încheiate, îi trebuie lui o zi de destindere, de distracție. O zi Poate numai câteva ceasuri, căci după masă îl așteaptă eventual o sindrofie unde negreșit trebuie să răspundă cu „prezent" la apel.

Alteori nu se poate prezenta la liturghie pentru că în seara precedentă a fost la un bal sau o serată dansantă, care a avut un succes material și moral peste toate așteptările, după cum relatează ziarul, „s'a dansat până la zorii zilei." Se înțelege că, după o noapte trecută astfel, greu îi vine creștinului să se scoale pentru a merge la biserică. Succesul moral e deci asigurat!

În foarte multe cazuri nu merge intelectualul la sf. liturghie din cauza frigului. Și căutăm însă în mijlocul cetii de curioși ce privesc la întrecerile sportive de iarnă și văd că e în stare să stea până se învetește de frig, numai ca să poată înregistra pe fața locului recordul atins de cutare sau de altare profesionist ori amator.

În alte cazuri e de vină liturghia, căci e prea lungă. Mă rog, astăzi, în epoca vitezei cum să-l ții pe om timp de 1—2 ore la slujbă lungă și plictisitoare? (Se fac liturghii și de 45 minute!). Dar pune-l numai să asiste la ghidușile unui saltimbanc venit din țările știie care colț de lume și vei vedea că stă o jumătate de zi la spectacol, fără a arăta cea mai mică urmă de plictiseală. — Se mai întâmplă apoi și aceea că nu-i convine cum cântă preotul ori cântărețul, dar pentru aceștia găsește scuza ce o acordă, cu atâta dăruire, câte unui fonf venit să-l distreze cu cântecurile sale frivole și să-i scoată din buzunar banii ce ar putea servi atât de bine unor districțiuni mai nobile.

În sfârșit câte nu s'ar mai putea adăuga la lista motivelor de mai sus. A continua să se cu înșirarea lor e inutil, căci se vede mereu decât că ele nu sunt motive adevărate, ci mai simple pretexte pentru a se sustrage de la obligația de a asculta sf. liturghie. Adevăratul motiv este o îndepărtare dela Dumnezeu și slăbire, dacă nu chiar o lipsă totală, a credinței. Și aceasta se cunoaște din întregul r de viață a intelectualului, din care e elinată orice practică religioasă ce are ca scop apropierea omului de Dumnezeu. Se întâmplă doar destuleori să spună intelectualul minunat — poate și cu o oarecare mândrie — că s'a spovedit și cuminecat de 10—20—30 ori când a încheiat căsătoria religioasă. Să te aștept apoi dacă în împrejurările acestea se va vedea uneori caz în publicitate de faptul că în frunțaș al intelectualității noastre s'a

tăsit în preajma Sf. Paști, când renunțarea la sf. taine a devenit aproape regulă generală? Cazul însă reoglindește perfect de bine starea de azi când se încrește ca ceva excepțional un lucru obișnuit, care ar trebui să se facă, după porunca Bisericii, „măcar odată în an.“

S'ar părea cu toate acestea că există o conștiință religioasă ce se manifestă uneori spontan, la anumite ocazii, când intelectualul afirmă cu tărie: „Eu sunt greco-catolic“, ori „Eu sunt ortodox.“ Afirmățiunile de felul acesta însă, de cele mai multeori, duc numai la certe confesionale și nu au altă valoare decât aceea a unor laude gălăgioase, îndărătul cărora se ascunde lipsa credinței reale și a vieții creștine adevărate.

O urmare a acestei situații este apoi slăbirea tot mai accentuată a simțului de cinste și de omenie, tendința de a evada, când numai se poate, de sub legile morale. Iar ceea ce se întâlnește la indivizi, începe să devină normă de conduită și în relațiunile colectivității mari a omenirii, unde se ignorază respectul cuvântului dat și al angajamentelor luate, se calcă în picioare principiul respectării bunurilor materiale și morale ale deaproapelui... etc.

În fața acestei situații se impune o grabnică revenire la poruncile dumnezeiești și bisericesti, o reluare a vieții religioase active. Creștinul de azi trebuie să devină un creștin practicant, care să nu paradeze cu credința, ci să-și întoamească viața în așa fel ca ea să fie o permanentă punere în practică a principiilor credinței. Numai o astfel de viață ne va putea garanta rezistența în fața primejdiilor actuale și ne va putea da siguranța zilei de mâine.

Preoții noștri, pe cari îi vedem în atâtea împrejurări ale vieții în relații strânse de prietenie cu intelectualii, au datoria să continue prietenia cu ei și înăuntrul zidurilor sfântului locaș, precum și în toate manifestările vieții religioase. Va trebui să caute a-i apropia de biserică, pe toate căile și cu toate mijloacele, pentru că revenirea lor la practica vieții creștine e exemplul cel mai minunat pentru pătura mai de jos a populației orașene. Firește, în această operă de readucere la biserică și-ar găsi și Agrul rolul cel mai important, a cărui activitate trebuie să se desvolte mai ales în lumea orașelor noastre. Pentru aceasta se cer însă mai multe semne de viață din partea lui, o acțiune mai hotărâtă, mai stăruitoare.

A porni această acțiune cât mai curând, atât care trebuie să fie una din preocupările serioase a celor ce au la inimă binele neamului nostru. Zilele frumoase ale Invierii Domnului să fie, pe lângă atâtea altele, și un prilej de meditare serioasă asupra acestei probleme ce ne interesează pe toți, pentru că ea este a noastră, a tuturor.

E. Bucur

Piedeci în calea cărții bune. Sunt multe. Intre ele: scumpetea. Cartea religioasă e scumpă. Fiindcă nu prea trece. Și nu trece fiindcă e scumpă. Cerc vițios după toate regulile logice. — Concluzia ar fi: să se ieftinească. Ori cel puțin să nu mai fie împovărată cu atâtea taxe și timbre.

„Legea pentru înființarea Casei Scriitorilor“, intrată în vigoare în vara lui 1939, vrea un lucru bun: pensii onorabile pentru cei cari au îmbogățit sufletul neamului cu comorile gândului lor scris în cărți. Nu este exagerat, deci, să se dea câte un leu în plus pentru fiecare carte ce valorează sub 50, 2 pentru cele până la 100, și 3 pentru cele mai scumpe. — Dar această măsură privește toate broșu-

rile, fără excepție. Și pe cele cu conținut religios, dintre care multe sunt mici și menite a se răspândi în straturile largi ale poporului dela sate. Aci și taxa de 1 leu e povară și piedecă. E disproporționată cu prețul broșurei (de 2 ori 5 lei!), și mai ales cu puterile de plată ale acestui public care abia acuma trebuie deprins cu gustul cititului unor astfel de cărți. Sunt cu totul juste observațiile Pr. Const. Gr. Chirica, care ridică această chestiune (în „Viitorul“, din Martie c.):

„Din discuțiile ce am avut cu diferiți colportori care au cutreierat țara, ocupându-se special cu răspândirea cărților în straturile largi ale poporului și din cele văzute cu ochii în câmpul nostru de activitate, am ajuns la concluzia, că pentru popor trebuie broșuri cât mai ieftine și cât mai bine tipărite și împodobite cu clișee. Săteanul, dacă cumpără o carte, se uită mai întâi să vadă cât costă. El încă socotește cartea de citit în timpul său liber ca un lux, ca ceva ce nu-i trebuie numai decât. În deosebi cumpără cărți ce se vând cu 2—3 lei bucata, apoi de cele până la 5 lei și abia mai rar de celelalte până la 10 lei bucata. Pentru a se putea continua și și intensifica chiar, răspândirea cărților în straturile largi ale poporului, noi credem necesar și cerem Onor. Dlui Ministru al Muncii și Ocrotirilor Sociale, ca pe cale de decret-lege, să aprobe o scutire de timbrul de 1 leu pentru Casa Scriitorilor, la toate broșurile ce se tipăresc în scopul popularizării și propogandei religioase-morale, a căror valoare va ajunge până la 10 lei bucata.“

Găsim cât se poate de întemeiată această propunere și o susținem și din partea noastră cu toată căldura. Chiar dacă pentru moment fondul Casei Scriitorilor ar avea oarecare scădere în venituri, ar câștiga foarte mult sufletul neamului. Ceea ce trebuie să primeze!

Pentru frații din risipire. E vorba de frații noștri pe cari viața, cu poruncile ei aspre, îi smulge dela vetrele lor și îi resfiră prin cele orașe și porturi ale Vechiului Regat, unde își pot agonisi și ei o biată existență trudită. Duc cu ei de acasă o singură comoră: credința. Ce s'ar alege de ei dacă ar pierde-o și pe aceasta? — Și, știm câte primejdii nu o pândesc! Cum o adulmecă sectarii și cum îi întind curse! — Cum va rezista bietul creștin ispitelor de tot felul, apăsării traiului și singurătății, de va fi lăsat singur, fără ajutorul Bisericii? — Dar cum se va îngriji de ei Biserica fără a înființa parohii, a zidi biserici și capele, a ținea preoți, ș. a. m. d.?

Este evident: o problemă esențială a Bisericii și a credinții noastre, care se rezumă toată la acel element fatal, care se cheamă: bani! — De unde? Ei, frații noștri de sânge și credință, în general sunt săraci. Doar de aceea au și plecat dela vetrele lor. Este deci datoria noastră, a tuturor, să ne îngrijim de ei, să le dăm întregul nostru ajutor.

În scopul acesta se face an de an o colectă, în toate bisericile noastre, pentru parohiile din vechiul regat. Până acum rezultatele au fost așa și așa. În arhidieceză, în general, mulțumitoare. (S'au și organizat, cu ceeace s'a adunat până acum, 12 parohii!). În eparhiile sufragane, foarte variat. În unele din ele rezultatele sunt ca și inexistente. De ce? E vorba doară de o cauză a Bisericii noastre întregi. De salvarea unor suflete care pleacă peste munți din toate eparhiile noastre; și nu în primul rând din arhidieceză. — Acest

lucru este cu atât mai ciudat cu cât în aceleași eparhii alte colecte dau rezultate admirabile. Ceeace dovedește că în credincioși există spiritul jertfelniciei. Ar da, prin urmare, și pentru acest scop. Dacă... Dacă s'ar stăruie de către păstori și conducători. Dacă s'ar pune suflet în aceste stăruințe. — Se pare că, oricât de incredibil, acest lucru lipsește. Și nu-i un certificat bun pentru noi.

I. P. S. mitropolit Alexandru face acum, din nou, apel la spiritul de sacrificiu al credincioșilor. „Apelăm la voi — zice Căpetenia Bisericii noastre — în numele Domnului Nostru Isus Hristos, să constituiți și anul acesta cu dragă inimă pentru ajutorarea în celea sufletești a fraților noștri risipiți în atâtea părți ale țării și expuși la multe primejdii sufletești“. — Deacum nici nu mitropolitul este acela care cere, ci însuși Domnul Nostru Isus Hristos! Cine-l va refuza? Cine-l va alunga, a doua zi de Paști când se face colecta, dela casa sa? și nu se va teme de pedeapsă — Nu numai în arhidieceză, ci în toate bisericile și parohiile noastre!

„A cui e capitala României?“ — Sub acest titlu publică dl prof. N. Iorga, în „Neamul Românesc“ din 22 Aprilie c., următorul articol, în care grăiește însași conștiința neamului românesc:

„Nu sânt singurul care să fi observat, cu o mirare îngrijorată, aspectul etnic ciudat pe care-l are, de o bucată de vreme, Bucureștii.

Odată oraș distins prin ființa familiilor boierești, de o creștere aleasă și de gusturi rafinate, el a suferit o schimbare spre „democrația“ mahalalelor sistemului electoral. Apoi, după crearea României unite, au venit spre acest nou centru al lor reprezentanții naționalităților, în frunte cu Evreii ungurești, îndată stăpâni ai marilor magazii de lux. Plăcuți, neplăcuți, acești distrugători sistematici ai micii noastre industrii artistice erau, și sânt, oricum în țara lor.

Am fost fericiți să putem acorda un adăpost miilor de refugiați poloni, și nu numai pentru că patria lor ni-ar fi fost aliată, și, de câte ori îi recunoaștem aici, avem un sentiment de mulțămire pentru ospitalitatea pe care li-am arătat-o.

Dar nu e vorba de toți aceștia. E vorba de o Evreime internațională, până ncum necunoscută, pe care o atrage puțința marilor câștiguri pe sama unei omeniri așa de nenorocite: pot fi așa de lesne recunoscuți de să-i arăți cu degetul.

Și mai e o categorie de oameni cu capul gol, cu o îmbrăcăminte neobișnuită, cu înfățișări vădit militare, pe jos, în automobile răpezite ca într'un pustiu. Ne întrebăm: cine sânt ei, aceste tipuri răsărite deodată cu miile?

Măsuri de ordin general s'au luat, dar atenție asupra executării lor, ca să nu ni pară rău pe urmă!

Când, mâne, vom trebui să raționăm pânea noastră zilnică, n'avem nici o fărîmătură pentru dânsii!“

Germania rasistă. Până când, sub egida acestei formule, conducătorii celui de al treilea Reich pretind o selecționare a rasei și o ridicare a ei până a o face rasă de supraoameni, aventura politică a d-lui Hitler l-a dus pe tineretul german la stări cât se poate de triste.

Studiile publicate în revista americană *Readers Digest* ilustrează în deosebi situația sanitară din Germania. Faptele apoi pe care le înregistrează și datele pe cari se reazimă d. Albert Rivaud, membru al Institutului Fran-

ței, într'un articol apărut în „Revue des Deux Mondes“, sunt deosebit de interesante. Iată câteva din ele:

„Toate cazurile de boli necontagioase sau contagioase, cari ating mai cu seamă tineretul, s'au înmulțit dela 1933 cu o rapiditate îngrozitoare. 117.544 cazuri de scarlatină în 1937, față de 79.370 în anul 1933; 146.733 cazuri de difterie în 1937, față de 77.340 în 1933; de patru ori mai multe decese cauzează difteria în Germania decât în Statele-Unite la un număr egal de bolnavi. În școlile orașului Dortmund 55% din copiii cari frecventează prezintă simptome de rahitism. La München, numai 3,5% dintre elevi sunt în afară de această infecție. Numărul cazurilor de tuberculoză aproape că s'a dublat dela 1933: 1.500.000 în anul 1937, dintre cari 400.000 sunt cu leziuni deschise, caverne“.

Studiul pe care îl cităm continuă: „Se observă o slăbire a organismului, consecința slabei osificări, cauzată de exercițiile fizice excesive. Numărul victimelor se ridică în 1937 la 70 din 100 copiii organizațiilor tineretului nazist și la 90% la oamenii cari muncesc muncă fizică. În 1935, 20% dintre studenți au fost incapabili de efortul sportului obișnuit; mai bine de 50% sunt considerați ca neapți pentru exerciții fizice. Situația este încă și mai rea la muncitori: 20% numai au o constituție fizică normală“.

Aceste cifre au fost extrase din documentele publicate de înseși autoritățile național-socialiste și sunt accesibile pentru toată lumea.

Cauzele slăbirii progresive ale rasei germane sunt: surmenajul impus întregii populații și mai cu seamă femeilor; insuficiența și slaba calitate a alimentelor; abuzul de exerciții fizice impuse tineretului cari sunt prea grele pentru el; munca în uzinele de armament unde, ceea ce este penibil, sunt angajați din ce în ce un mai mare număr de copii și femei.

Noblețea germană visată de Dr. Darre, poporul conducător voit de d. Hitler, toate aceste minuni se depărtează pe orizont. Rasismul merge spre faliment, pentru că rasismul este neuman. Să așteptăm, el își va mai înmulți victimele. (Felician M. Soran).

Știri mărunte

Hristos a înviat! — *zicem tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor „UNIRII“ — dorindu-le tuturor dela Domnul harul și bucuria Invierii, care să aducă lumii noastre chinute pacea bună și dreaptă a Impăratului Hristos!*

Personale. — P. Ven. Ordinariat arhidiecezan a numit pe pâr. neoconverts Partenie Tomuța adm. par. în Țapu; pe Pâr. Ioan Laurențiu, din Ulieș, paroh în Ciumbrud; pe Pâr. Simion Colceriu, adm. paroh. la Coșnea; și pe Pâr. Oct. Baciuc din Alma l-a numit adm. paroh în Șalcău.

— Preaven. Ordinariat al Clujului a trecut, la cerere, pe Pâr. paroh și protopop on. Ștefan Racășan din Sâncraiu Almașului la Tiha Bârgăului Sat (prot. Rodnei); pe Pâr. Lăurențiu Budu din Dolhenilă Negreni (Surdac); iar pe Pâr. Emil Boca din Tiocul de jos (Someș) l-a numit protopop onorar cu facultatea de a purta brâu roșu.

— Preaven. Ordinariat al Maramurășului a numit pe Pâr. Paul Silaghi din Viile Satumare paroh la Crucișor; pe Pâr. Gheorghe Cosma din Dragomirești l-a promovat din adm. prot. la protopop actual al distr. Iza; pe Pâr.

Alexandru Benea din Truș adm. parohial la Halmeu; iar pe Pâr. Gavril Ardelean din Cărmăzana adm. paroh. la Viile Satumare.

— P. Ven. Ordinariat al Lugoșului a făcut mai nou următoarele numiri și schimbări în sânul clerului eparhial: Pâr. Iosif Vezoc a fost numit adm. parohial la Lugoș II; Pâr. Neculae Frățilă la Racovița; Pâr. Victor Toldi la Visag; Pâr. Lucian Bociat la Merișor, și nou-hirotonitul Teodor Crucian la Crivobara, toți în calitate de administratori parohiali.

Cărți oprite. Printr'un decret din 4 Martie c. Congregația Sf. Oficiu a trecut în Indexul cărților prohibite două broșuri scrise de Edmund Fleg, având titlul: „L'enfant profète“ și „Jésus raconté par le Juif errant“. Din motivare se vede că e vorba de lucrări ale unui evreu care se declară pentru Hristos, fără a recunoaște însă vinovăția poporului evreesc în moartea Mântuitorului. Autorul, spune P. Cordovani în „Osservatore Romano“, „neagă divinitatea lui Isus, precum și misiunea lui mesiană, arogând însă pentru sine un mesianism ce ar avea de împlinit în lumea zilelor noastre. Scrierile, oprite de altfel prin dispozițiile generale ale Codului, meritau o punere la Index nominală, pentru a preveni pe credincioșii cari ușor puteau fi duși în rătăcire, cum arată numărul mare de ediții la care au ajuns numitele cărți“.

Credincioșii de pe pământ. „Anuarul Pontifical“ pe 1939 cuprinde, între altele, și o statistică foarte îngrijit întocmită de P. Krose a numărului de credincioși pe care-l au diversele religii din lume. Populația totală a pământului e evaluată la 2.122.668.000 suflete. Dintre aceștia, catolici 398.277.000, protestanți 201.868.000, ortodocși 161.305.000, alți creștini 9.348.000, evrei 16.891.000, mohamedani 296.177.000, hinduși 252.462.000, buddhiști 180.990.000, șintoști 3.930.000, alți păgâni 115.828.000, fără confesiune știută 77.742.000. În procente, catolici sunt 18,8% din populația totală, protestanți 9,5, ortodocși 7,6, alți creștini 0,5; toți creștini împreună 36,4%. Necreștinii sunt: 0,8% evrei, 14% mahomedani, 11,9 hinduși, 8,6 buddhiști, 0,9 șintoști, 18,5 religii est-asiatice, 5,4 alți păgâni, 3,6 fără confesiune cunoscută. Catolicismul este deci, cu cele aproape 400 milioane credincioși ai săi, cea mai puternică religie a pământului, iar ca putere spirituală mult superior tuturor celorlalte.

Pregătiri de Paști în universități. Nu e vorba de noi, ci de Italia. Acolo stăpânește atmosferă creștină catolică și în cele mai înalte institute de știință, în care se pregătesc intelectualii și conducătorii de mâine ai țării. — Caracteristică, din acest punct de vedere, solemnitatea impresionantă care s'a desfășurat, în Dumineca patimilor din Păstămile latine ale acestui an, în biserica universității din Roma. Nu numai sute și sute de studenți, ci și un mare număr de profesori universitari și alți funcționari înalți ai universității de Stat au primit în corpore cuminecarea pascală, la liturghia pontificată de Card. Pellegrinetti. „Numai Roma — observă „Osservatore Romano“ — se poate mândri de a avea, ca oraș al artelor și științelor, o atmosferă religioasă care permite să se celebreze cuminecarea de Paști a universitarilor în chip atât de extraordinar. Incepând dela Rector Magnificus și până la funcționarii administrativi, dela decanii facultăților până la profesori, s'a dat nu numai permisiunea de a participa la solemnități, ci cel mai larg și mai cordial concurs. Se adaugă apoi râvna excepțională cu care masele studenților s'au apropiat de Masa sfântă“. — La noi?

Locale. Măine, de luminatul praznic al Invierii, va predica în catedrală, în cadrul liturghiei arhieresti, I. P. S. pâr. Mitropolit Alexandru; Luni, a doua zi de Paști, va predica II. Sa Dr. Victor Macaveiu, prepozit capitar, iar la Dumineca Tomei predica pâr. Iosif Bucur dela Admin. Centrală Capitulară. — Dumineca trecută, la Florii, s'a slujit în catedrală liturghie arhierescă la care a cuvântat însuși arhierul pontificant, I. P. S. pâr. Mitropolit Alexandru.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

— Cei din urmă, în serie, cari și-au făcut exercițiile spirituale, au fost clericii Seminarului „Bunevestiri“ căror deprinderi sufletești le-a condus pâr. Ivan Kiassovski preot la Cămpina. — Exercițiile spirituale, de 10 zile, ale Surorilor, le-a condus pâr. Cornelia Chira S. I. dela Totești.

Cum se timbrează actele. Bugeturii anului în curs este simțitor mai mare decât cel trecut, din pricina importantelor creșteri prevăzute pentru înzestrarea armatei. Pentru acoperirea acestui spor de cheltueli, a fost necesară crearea de venituri noi. S-au precizat deci câteva impozite provizorii și s-au urzite cele vechi. S-au modificat în același scop și dispozițiile privitoare la timbrarea diferitelor categorii de acte. Astfel începând cu 1 Aprilie c., petițiile către autorități se timbrează cu 9 lei fiscal plus 1 leu aviație; certificatele de 100—10.000 lei 3 lei fiscal plus 2 aviație, de 10 mii—50 mii lei cu 8 lei fiscal plus 5 aviație. — O taxă de 20% se încasează, începând cu 1 Aprilie 1940 până la 31 Martie 1941 asupra sumelor mai mari de 50 de lei, rezultate din vânzările și consumațiile de orice natură, având vânzătorii să elibereze cumpărătorilor și consumatorilor notele corespunzătoare, pe care se aplică timbrele speciale în prima'e de ministerul finanțelor. Suma de 20% o plătește cumpărătorul. Scutite de taxa celor 20% sunt articolele de prima necesitate: pâinea, sarea, zahărul, făina, mălaiul, carnea grăsimile, fructele, petrolul și produsele țărânești.

Parohia Română Unită Hodoșa-de-Ciuc

Nr. 60/1940.

Publicație de licitație

Parohia Română-Unită din comuna Hodoșa-Ciuc vinde prin licitație publică 700 m³ c. de lemn molid, primit dela comună din pădurea Harlagia, doborituri de vânt în hotarul comunei Bilbor.

Licitația se va ținea în ziua de 4 Martie 1940, ora 9 dimineața în localul primăriei Hodoșa.

Condițiunile de licitație se pot vedea în oficiul parohiei.

Hodoșa-de-Ciuc, la 19 Aprilie 1940.

Primcurator: Ioan Batențian. Președinte: Ioan Simion Suciu, preot.

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10-21

Ceamai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime din cel mai curat bronz pentru clopote, pelângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată.

Rechizite și scame de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376

